
Dertig minuten later wilde Cash het opgeven. Het Candlelight Café was een compleet fiasco. Hij had het kunnen verwachten op een maandagavond, maar hij had gehoopt dat het geluk met hem zou zijn. Helaas was bijna iedereen in de bar al met iemand en het enige meisje dat er veelbelovend uitzag, bleek een marinegroupie te zijn met wie hij niet naar bed wilde. De brunette had hem de afgelopen vijf minuten zitten ondervragen en hij was geneigd om zijn haren uit zijn hoofd te trekken.

‘Heb je ergens tattoos?’ vroeg ze, terwijl ze aan het roze rietje zoog dat uit haar nog fellere roze daiquiri stak.

Cash pijnigde zijn hersens op zoek naar een exitstrategie, maar hij kon niets fatsoenlijks bedenken. Vooral niet omdat hij degene was die haar aangesproken had. Toen hij de slecht verlichte bar binnenstapte en haar bij de biljarttafel zag staan, was wat hij zag hem goed bevallen. Een mooie boezem onder een strak wit T-shirt, lange benen in een donkerblauwe spijkerbroek. Lekkere kont. Leuk gezicht. Toen hun blikken elkaar ontmoetten in de drukke ruimte en hij de duidelijke interesse in haar bruine ogen zag, dacht hij dat hij beet had.

En dat had hij ook. Yep, deze langbenige brunette zou in een nanoseconde met hem mee naar huis gaan.

Het probleem was dat hij haar niet mee naar huis wilde nemen. Marinegroupies waren het ergst van allemaal. Dromerige ogen en dweperig, hopen op een echte held die hen direct op zou tillen en mee zou nemen naar het altaar. Het kon ze niet schelen hoe hij eruitzag, wat voor persoon hij was. Ze wilden gewoon iemand van de krijgsmacht.

Hij mocht vanavond dan op zoek zijn naar vrijblijvende seks, maar dan wel met iemand die hem ook zou willen als hij onderwijzer was. Iemand die hém wilde, niet zomaar een willekeurige militair die de bar binnenliep. Groupies waren gul met seks, maar zodra ze je in bed hadden, weigerden ze om weg te gaan. En dat was dan nog het scenario als ze dachten dat hij een

gewone matroos was; zodra ze erachter kwamen dat hij bij het Korps Mariniers zat... Verdomd als ze hem dan niet helemaal gingen stalken.

‘Cash?’

Polly – of was het Patty? – staaarde hem verwachtingsvol aan. Terwijl hij de rest van zijn bier achteroversloeg, probeerde hij zich te herinneren wat ze hem had gevraagd. Juist, tatoeages. ‘Ik heb een adelaar op mijn rug,’ zei hij afwezig.

Verdomd als ze daar niet heet van werd. ‘O, zó sexy. Die zou ik graag willen zien.’

Dat gaat niet gebeuren, babe.

Cash liet zijn blik door de ruimte dwalen, op zoek naar een uitweg. Polly en hij stonden bij de twee biljarttafels aan het eind van de zaal, maar hij had goed zicht over de hele ruimte met een stuk of wat tafels, zitjes langs de muur en een aantal hoge tafels met krukken eromheen. Helaas waren de twee chicks met wie Patty eerder had zitten praten verdwenen, dus hij kon de oude ontsnappingstruc van ‘je vrienden zoeken je’ niet gebruiken.

‘Ik vind het prachtig hoe jullie militairen allemaal tatoeages hebben,’ dweeptte Polly. ‘Ik heb er altijd al een willen laten zetten, maar ik ben bang voor naalden.’

Zijn blik dwaalde af naar de lange bar tegen de muur tegenover hem. Hij kon altijd doen alsof hij een volgend biertje wilde en er dan vandoor gaan voor hij bij de bar was, maar hij vreesde dat zijn groupie mee zou lopen en naast hem zou blijven staan terwijl hij bestelde.

‘Je zult het waarschijnlijk constant horen, maar je ziet eruit als een echte held,’ bazelde Patty door.

Hetzelfde gold voor het herentoilet, ze leek echt zo’n meisje dat zou aanbieden om hem gezelschap te houden terwijl hij in die enorme rij stond te wachten.

‘Zal ik je een geheimpje vertellen? Als klein meisje droomde ik er altijd van dat ik met een marineman zou trouwen.’ Giechelend zoog ze de rest van haar daiquiri op.

Shit. Zijn opties raakten op. Tijd om terug te vallen op de standaardtruc, het neptelefoontje.

Cash schokte een beetje, alsof zijn telefoon ging. Gelukkig maskeerde het volume waarop een nummer van Katy Perry door het café schalde het niet-trillen van zijn telefoon.

Hij trok het toestel uit zijn zak en bracht het naar zijn oor, terwijl hij een vinger omhoogstak om Polly te laten weten dat hij eventjes nodig had. Het eenzijdige gesprek dat volgde had hij in de loop der jaren geperfectioneerd.

‘Mam? Hoi, alles goed? Wat? O, dat klinkt niet goed. Wacht even, ik kan je niet goed horen. Ik zoek even een plekje waar ik rustig kan praten... Wat? Nee, niet doen. Ik kom eraan.’

Hij drukte op de uitknop en toverde een spijtige blik op zijn gezicht. ‘De auto van mijn moeder heeft het begeven,’ zei hij tegen Patty.

Teleurstelling vulde haar ogen. ‘O nee. Dat is vreselijk.’ Er kwam iets scherp in haar stem. ‘Kan ze de wegenwacht niet bellen?’

Wauw. Had ze dat echt gezegd?

Oké, prima. Hij had dan misschien regelrecht gelogen. Maar stel je voor dat de auto van zijn moeder echt kapot was gegaan? Zou Polly dan serieus nog steeds verwachten dat hij met haar naar bed zou gaan? Terwijl zijn arme mams langs de kant van de weg stond te wachten, een weerloos doelwit voor gluiperige types?

Hij schudde zogenaamd spijtig zijn hoofd. ‘Sorry, babe, deze echte held moet zijn moeder te hulp snellen. Tot later.’

‘Wacht, wil je mijn num...’

Cash was al weg, wilde de biljarttafels zo snel mogelijk achter zich laten. Maar hij voelde Patty’s ogen als lasers in zijn rug branden en elke spier in zijn lichaam zei hem dat ze hem zou volgen, al was het maar om haar nummer in zijn hand te drukken. Hij versnelde en hield zijn blik op de deur gericht. Nog tien stappen en dan was hij hier weg.

Precies toen hij bij de deur was, zwaaide die open. Hij stopte en wachtte beleefd op twee vrouwen van middelbare leeftijd die naar binnen liepen. Ze droegen dezelfde citroengele topjes met de woorden RITA GAAT TROUWEN! met blauwe lovertjes erop

genaaid, en ze waren duidelijk aangeschoten, zoals ze zwaaiend en giechelend de bar binnenstormden. Nog twee vrouwen volgden het duo. En een derde. Een vierde.

Godskolere. Het leek wel een circusact. Er bleven maar vrouwenlichamen door de deur komen, allemaal in die gele shirts, en inwendig vervloekte hij die ellendige Rita.

Hij wierp een blik op de biljarttafel en zag dat Polly hem in de gaten hield met de vastberadenheid die je ook ziet op de gezichten van zelfmoordenaars – koste wat kost de taak willen volbrengen. Ze deed een stap naar voren.

Verdorie.

Hij tikte ongeduldig met zijn voet terwijl nog meer vrouwen de bar binnenstroonden. Toen zag hij een deuropening rechts van hem. Nog een blik door de ruimte maakte duidelijk dat zijn vastberaden brunette zich had omgedraaid om het tasje te pakken dat ze op de biljarttafel had laten liggen.

Zonder aarzelen dook Cash in de opening die hij had gezien.

Hij bevond zich in een smalle doorgang, die nog een andere deuropening had. Hij liep er recht op af, stormde een kleine, totaal donkere kamer binnen en slaakte vervolgens een diepe zucht van opluchting.

Goddank. Het enige wat hij nu moest doen was een paar minuten wachten, naar buiten gluren om zich ervan te verzekeren dat de groupie niet keek en als de bliksem hiervandaan...

'Ik weet dat ik hier niet hoor te zijn!' gilde iemand.

2

Cash' hart stond even stil en begon toen als een razende te kloppen. Terwijl de adrenaline door zijn aderen gierde, draaide hij zich om op zoek naar de eigenaar van de paniekerige vrouwenstem, die hem net tien jaar van zijn leven had gekost.

'Nog een paar minuutjes en dan ben ik weg, oké?'

Hij tuurde en ontdekte een schimmige figuur op een loveseat vol kussens aan de andere kant van de ruimte. 'Jezus, ik schrok me verrot,' gromde hij.

Nu zijn ogen zich hadden aangepast aan de duisternis kon hij zijn omgeving beter zien. Kleine ruimte, amper vier bij vier meter. Een stapel stoffige dozen tegen een muur. Metalen rekken.

Hij liep naar het bankje dat tussen nog meer dozen en een aluminium ladder stond. 'Waarom zit je hier alleen in het donker?' vroeg hij, terwijl hij omlaagtuurde naar de vrouw.

'Sorry,' zei ze schaapachtig. 'Ik weet dat ik hier niet zou moeten schuilen als een seriemoordenaar, maar ik zei al, ik ben zo weg. Je hoeft het je manager niet te vertellen of...'

'Rustig maar, ik werk hier niet.' Hij slaakte een zucht. 'Ik verstop me ook.'

'O. Oké.' Ze klopte onhandig op het kussen naast haar. 'Dan kun je net zo goed gaan zitten. Ik kan niet beloven dat ik goed gezelschap ben, maar je maakt me zenuwachtig als je zo boven me uittorent.'

Na een korte vlaag van tegenzin liet hij zijn lichaam op de loveseat zakken. Toen kneep hij zijn ogen half dicht om zijn medeverschuiler beter te kunnen bekijken... en realiseerde zich dat ze knap was. Als in echt verdomd knap.

Het gebeurde niet vaak, maar hij was met stomheid geslagen terwijl hij haar opnam. Lange lokken warrig honingblond haar. Grote blauwe ogen. Een mooi gezicht en een volle mond, roze en perfect.

Lieve hemel.

Deze vrouw hoorde op het omslag van een tijdschrift. Of misschien in een pornofilm – liefst een met hen beiden in de hoofdrol en met haar sexy mond op elke centimeter van zijn naakte lichaam.

Zijn pik werd meteen zo hard als graniet om zijn goedkeuring te geven aan de obscene beelden die zijn hoofd vulden. Hij klemde zijn tanden op elkaar en ademde door zijn neus in een poging het plotselinge gevoel van honger dat door zijn kruis ging de kop in te drukken.

‘Ben je bijna uitgestaard?’ vroeg ze spottend.

Uitgestaard? Jezus, hij was nog niet eens begonnen. Zijn blik ging omlaag en bleef steken bij de volle, parmantige borsten, getaleerd in een strak topje met ronde hals, haar goedgevormde, met spijkerstof bedekte benen, de roodgelakte teennagels die uit een paar pumps met open neus staken. Zijn mentale porno ging in een andere richting, nu met een rol voor zijn mond en háár naakte lichaam. Jezusmina. Hij had zijn portie sexy meisjes gehad, maar deze overtrof sexy. Ze was heet als een inferno.

‘Hé, gluurder? Je maakt geen beste eerste indruk,’ zei ze.

Ja, ze had gelijk. Zijn blik was inderdaad schaamteloos geweest. Cash rukte zijn ogen los van de prachtige onbekende dame en leidde zichzelf af door de ruimte rond te kijken.

‘Waar zijn we hier?’ vroeg hij toen hij een rommelige stapel houten klerhangers op de linoleumvloer zag.

‘Het was ooit een garderobe.’

‘Hoe weet je dat?’

‘Ik heb hier gewerkt toen deze bar nog een Frans restaurant was,’ verklaarde ze. ‘Dit was de garderobe.’

‘Bestaan die nog?’

‘Jazeker. Maar hier kennelijk niet, omdat dit nu geen garderobe meer is.’

‘Hou op met “garderobe” zeggen.’

‘Hou op met het stellen van vragen die om een antwoord vragen met het woord “garderobe” erin.’

Cash staarde haar aan. Toen barstte hij in lachen uit. Oké, hij

vond dit meisje leuk.

‘En voor wie verstop jij je?’ vroeg ze, terwijl ze haar enkels nonchalant over elkaar sloeg.

Hij onderdrukte een kreun. ‘Een potentiële stalker.’

‘O, daar weet ik alles van.’

Daar twijfelde hij niet aan. Met dat uiterlijk moest ze waarschijnlijk dagelijks de avances van honderden kerels afslaan.

‘Dus jij ontwijkt ook iemand die je naakt wil krijgen?’ vroeg hij.

‘Buiten jou, bedoel je?’

‘Grappig.’

‘Vond ik ook.’ Ze pauzeerde alsof ze zich afvroeg of ze hem in vertrouwen zou nemen. ‘Ik moest even weg bij mijn vriendinnen. Mijn beste vriendin Tessa heeft net een geweldige promotie gekregen bij het reclamebureau waar ze werkt, dus we zijn dat met een groepje aan het vieren.’

Cash trok een wenkbrauw op. ‘En jij verstop je? Wauw. Jij bent een echt waardeloze vriendin.’

‘Ik? En Tessa dan? Zij wil haar nieuwe baan uitbundig vieren op dezelfde dag dat haar beste vriendin ontslagen is.’

‘Je bent ontslággen?’

‘Yep, maar dat is mijn minst grote probleem. Ik heb ook te maken met een gestoorde ex.’ Ze zuchtte luid. ‘Laten we gewoon stellen dat dit een heel slechte maand voor me is, oké?’

Cash voelde met haar mee, zijn halfjaar van seksuele schaarste was ook geen pretje. ‘Vond je je werk leuk?’ vroeg hij terwijl hij besloot niet in te gaan op de opmerking over de gestoorde ex.

‘Nee, eerlijk gezegd haatte ik het. Ik werkte als verkoopster in een juwelierszaak en mijn baas was een ongekende griezels. Hij bleef maar aanbieden om me mee te nemen naar Victoria’s Secret om samen lingerie voor me uit te zoeken. Je weet wel, voor het geval ik advies nodig had.’ Ze zuchtte nogmaals gefrustreerd. ‘Maar dat is het punt niet. Het punt is dat ik ontslagen ben. Weer.’

Cash kon zijn lachen niet inhouden. ‘Dat overkomt je vaak?’

‘Nou en of.’ Ze hield haar hoofd schuin. ‘Wat voor soort werk doe jij?’

‘Hij aarzelde even en zei toen: ‘Beveiliging.’

Geweldig, hij loog alweer, maar hij was vanavond al aan een marinegroepie ontsnapt en niet op zoek naar een herhaling. Aan de andere kant, deze vrouw was zo knap dat hij misschien wel een uitzondering wilde maken.

‘Hm. Ik had verwacht dat je “militair” zou zeggen. Je straalt iets militairs uit. Ik bedoel, kijk dat grote, afgetrainde lichaam, het zou verboden moeten worden.’

De licht spottende toon waarop ze ‘militair’ zei ontging hem niet. ‘Heb je iets tegen militairen?’ vroeg hij nonchalant.

‘Nee. Ik respecteer ze enorm,’ antwoordde ze. ‘Ik wil alleen niet met ze daten.’

Hij fronste en een deel van hem wilde toegeven dat hij had gelogen over zijn baan, gewoon om te zien hoe ze zou reageren. Maar ze praatte verder voor hij iets kon zeggen. ‘Je bent vast goed in beveiliging. Maar ik? Ik ben overal waardeloos in.’

Cash glimlachte. ‘Daar geloof ik niets van.’

‘Het is echt waar. Daarom word ik altijd ontslagen. Leren was nooit mijn ding, dus ik ben niet naar de universiteit gegaan. Ik heb geen interesse in verpleegkunde zoals mijn moeder, geen bijzondere talenten, geen grote passies. Ik vind het leuk om met mijn camera bezig te zijn en foto’s te nemen, maar dat is gewoon een hobby.’ Er flitste kwetsbaarheid in haar blauwe ogen. ‘Denk je dat er een bepaalde leeftijd is waarop je alles voor elkaar moet hebben? Want ik ben net zesentwintig geworden en heb nog steeds geen idee wat ik wil met mijn leven.’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik denk dat iedereen dingen in zijn eigen tempo uitzoekt. Uiteindelijk zul je merken dat je op het goede pad zit.’

‘Waarschijnlijk.’ Ze liet haar schouders zakken. ‘Misschien moet ik de porno in gaan. Volgens een of andere creepy producer die me op straat aansprak heb ik er de “look” voor.’

‘Ben je serieus gevraagd voor porno?’ Oké. Blijkbaar was hij niet de enige die zich deze blauwogige schoonheid in zijn eigen persoonlijke naaktfilm kon voorstellen.

‘Ja, dat is echt gebeurd,’ zei ze sip.

'Porno maken is een prima beroep,' zei hij ernstig.

Ze tuitte haar lippen in gedachten. 'Maar mijn artiestennaam als pornoster is waardeloos. Je weet toch dat je de naam moet aannemen van je eerste huisdier in combinatie met de straat waar je opgegroeid bent? Nou, de naam van onze hond was Boris en ik ben opgegroeid in de Denton Street. Boris Denton. Dat klinkt als een dictator.'

'Ik zal maar niet vragen waarom je je hond Boris hebt genoemd.'

'Dat komt door mijn broer.' Ze keek hem nieuwsgierig aan. 'Wat zou jouw pornonaam zijn?'

'Geen idee. Ik had in mijn jeugd geen huisdieren.' Hij haalde weer zijn schouders op. 'Bovendien is mij verteld dat mijn echte naam klinkt als een pornonaam, dus ik denk dat ik er al een heb.' Hij noemde zijn naam voor ze ernaar kon vragen. 'Cash McCoy.'

Ze schudde meteen haar hoofd. 'Dat is geen pornonaam. Dat is een en al cowboy.'

'Cowboy,' echode hij onzeker.

'O, zeker. Of misschien een acteur.' Ze klapte in haar handen. 'Een acteur die een cowboy speelt. Zie je het niet?' Haar stem werd lager om de mannenstem van de previews na te doen. 'Eén duel, één kans om de moord op zijn vader te wreken... Cash McCoy in... *High Noon Outlaw*.' Ze grijnsde naar hem. 'Misschien zou ik dat moeten doen, teksten schrijven voor filmtrailers.'

'Ik denk dat je het bij porno moet houden. *High Noon Outlaw* klinkt als de slechtste film op aarde.'

Toen een nieuw lachsalvo haar mooi gewelfde lippen verliet, sloeg de lust weer toe in zijn kruis. Verdomme, haar lippen waren zo verdomd sexy. Roze, rijp en zó verleidelijk. Zijn mond tintelde en hij moest vechten tegen de verleiding om voorover te leunen en zijn lippen op de hare te drukken. Hij wilde dolgraag weten of ze net zo lekker smaakte als ze eruitzag. Wat voor soort geluiden ze zou maken als hun tongen elkaar raakten.

'Waarom staar je steeds naar mijn lippen?'

Schaapachtig keek hij in haar ogen, die wantrouwend waren samengeknepen. 'Ik kan er niets aan doen. Je hebt echt mooie

lippen.'

'En laat me raden, ze zouden er nog mooier uitzien rond je pik.'

Hij verslikte zich in een lach. 'Dat zijn jouw woorden, niet de mijne.'

'Maar je dacht het wel.'

Ja, dat was zo. En zijn pik leek te genieten van de ondeugende gedachten die door zijn hoofd gingen; zijn snikkel was harder dan een honkbalknuppel en drukte tegen zijn rits, smekend om aandacht.

'Dus het is waar, hè? Mannen denken echt om de minuut aan seks,' zei ze spottend.

'Ik ben bang van wel,' bevestigde hij.

Terwijl ze met haar ogen rolde haalde het blonde stuk een hand door haar haar, waardoor de geur van haar shampoo in zijn neus kwam en zijn zintuigen volledig in de war stuurde. Ze rook naar kersen, en man, hij was dol op kersen.

Doe wat, McCoy.

Zijn brein – of was het zijn pik? – vestigde zijn aandacht op de mogelijkheid die voor het grijpen lag. Hier zat hij, in het donker, met een prachtige vrouw en een erectie, waar wachtte hij nog op?

'Weet je, ik kreeg net een idee,' zei hij langzaam.

'Is dat nieuw voor je? Tintelen je hersens?'

Een ervan is...

Cash probeerde een grijns te onderdrukken, schoof over de bank en stopte toen er nog maar een kleine dertig centimeter tussen hen was. 'Kijk, jij bent net ontslagen, wat betekent dat je van streek bent. En ik ben niet het soort man die wegloopt als hij een meisje in nood ziet.'

'Mm-hm. Ga door.'

'Het zit in mijn karakter om die nood te verlichten. Gelukkig voor jou weet ik precies hoe ik kan zorgen dat je je beter voelt.'

'Ongetwijfeld.' Haar lippen vertrokken alsof ze haar lachen inhield. 'Vertel, waardoor zal ik me beter voelen?'

'Een kus.'

'O.' Ze pauzeerde. 'Ik denk dat ik pas.'